

Nej, der er for megen Risiko forbundet med at gaa i Gang, og den Kapital, der er i Behold, søger at sikre sig mod den Risiko, der er forbundet] med produktiv Virksomhed under de nuværende Forhold.

Men medens dette er forstaaeligt, naar man ser paa de private Kapitalejere, maa jeg mene, at Samfundet har en helt anden Interesse. Det maa om fornødent bringe Ofre, tage Risiko, naar det drejer sig om at faa beskæftiget den Befolkning, som nu en Gang lever i vort Land, thi tro endelig ikke, at Beskæftigelsesproblemet løses, fordi man afskediger 1 600 Mand ved Jernbanerne eller nedsætter Aldersrenten og andre „Viderværdigheder“. Beskæftigelsesproblemet er virkelig blevet et stort og alvorligt Problem, som Ministeriet gjorde vel i at behandle med større Alvor, end man fik Indtryk af i Dag fra den højtærede Statsministers Side. Dette Problem lader sig ikke afvise med nogle Ord, det kræver Handling. Den højtærede Statsminister har nu og da udenfor Teltet kundgjort, at det var ikke Ord, men Handling, vi skulde have. I de sidste 70 Aar er Bybefolkningen i Hovedstaden vokset med 330 pCt., i Provinsbyerne med 215 pCt., medens der i Landdistrikterne kun er en Tilvækst paa 41 pCt. Det viser altsaa, at der ikke har været Mulighed for en Beskæftigelse i Landdistrikterne i det Omfang, som der burde være. Kun en forsvindende Del af Befolkningstilvæksten kan finde Beskæftigelse derude, hvor den maaske oven i Købet fødes. Men Indvandring til Byerne er under de nuværende Forhold lige saa haabløs som at blive derude, hvor der heller ingen Beskæftigelse er.

Jeg indrømmer, at det lød meget smukt, da Industriraadets Formand den 30. Marts advarede imod at organisere Udvandringen. Jeg maa sige, at jeg dog ikke blev rørt over denne Ædelhed, thi den har Storindustrien altid baaret synlig. Overskuddet maa ikke gerne udvandre, da Storindustrien netop har Interesse i en Reservearmé. Den er ønskelig paa Grund af den kapitalistiske Produktions Planløshed, og den er værdifuld, fordi den bremser den Prisstigning paa Arbejdskraft, der jo er en Selvfølge, naar Efterspørgselen er større end Tilbudet af Arbejdskraft. Det er den nøgne Sandhed, der ligger bagved den kønne Advarsel mod at organisere Udvandringen. Den kender vi godt, jeg har hørt den, fra jeg var lille Dreng. Imidlertid, heller ikke jeg ønsker nogen Organisering af Udvandringen, hvis andre Veje er aabne. Jeg ønsker ikke en forceret planløs Udvandring.

Men naar Industriraadets Formand advarer derimod og dristigt siger, at vi kan skaffe Arbejde til alle, saa er der jo Grund til at spørge, *hvor* det Arbejde er. Jeg forstaar, at Industriraadets Formand giver denne Anvisning, bl. a. i Forventning om det, som jeg før har citeret, at der ved Siden af Nedsættelsesforslagene ogsaa maa komme positive Skridt til Erhvervskrisens Overvindelse og Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Industriraadets Formand knytter dette Haab til Regeringen, han gjorde det yderligere med en Elskværdighed overfor Ministeriet, idet han sagde, at ved Regeringsskiftet blev de praktiske Muligheder for at opnaa Statsforanstaltninger til Gavn for Erhvervslivet ændret i afgørende Grad. Ja, han sagde udtrykkeligt „ændret“, og det er rigtigt, Mulighederne for Statsforanstaltninger blev *ændret*. Men hvis han mener, de blev *bedret*, saa savner vi i hvert Fald foreløbig ethvert Bevis derfor. Hvis Erhvervsmulighederne havde bedret sig paa Grund af den nye Regerings Initiativ og daadrige Virksomhed, saa vilde den Forespørgsel, der her foreligger, ikke have foreligget i Dag. Jeg frygter derfor, naar jeg ser paa Realiteterne, at Venstres Industriraadsformand vil blive skuffet som Erhvervsmand, medens hans politiske Ønsker altsaa foreløbig opfyldes.

Om denne Frygt eller denne Formodning, hvad jeg skal kalde det, er unægtelig blevet styrket en hel Del, da jeg i Tirsdags overværede Ministeriets Nedsabling ogsaa af de Konservatives Kriseforslag. Disse Forslag var jo i bedste Fald af meget ringe Betydning, og dog blev de behandlet med Øksehug af den højtærede Handelsminister. Det var naturligt, hvad det konservative Parti maatte vente — hvis det har ventet andet, har det været mere naivt, end det har Lov til at være —, thi Statsministerens Program var os jo velbekendt i Forvejen. Vi fik det i 1922 i den berømte Tale af den daværende Landbrugsminister, og vi fik det sidste Aar i November, da den nuværende Statsminister blev kaldt ud til politisk Daad. Hans Hovedorgan, Bladet „København“, bragte Programmet, De vil kunne finde det den 14. November. Statsministeren skildrede dèr, hvoreledes Staten var den store Forøder af Skatteydernes Penge. Ja, det var virkelig Statsministerens Ord. Og efter denne Uforskammedhed mod alle andre i Samfundet end sig selv afviste han Erhvervenes Krav og sagde om Told som Kriseværn følgende bemærkelsesværdige Ord: Øget Toldbeskyttelse i dette Øjeblik vil virke som Værn for Krisen mod Samfundets Bestræbelser for at frigøre sig for den, øget